

[Bannsbak-Jensen.]

at den viden, de får dér, er tilstrækkelig? Er denne viden ikke tilstrækkelig, følger heraf, at patienterne må betale en meget dyr medicin, og tænk, hvilke følger det kan få!

Jeg er måske nok subjektiv, men det er til fordel for lægerne, og det er til fordel for de patienter, som loven skulle tjene. Her må den højtærede indenrigsminister ikke svigte. Det drejer sig nemlig om noget, der ligger uden for domstolenes bedømmelse, men som det høje ting har ansvaret for over for hele den danske befolkning.

Indenrigsministeren (Søren Olesen): Jeg forstod nu, at det ærede medlem mente, der var to forhold, man kunne have behandlet anderledes.

For det første burde man have indkaldt de to læger og talt med dem om sagen. Det står for mig således, at hvis det kunne være sket på et meget tidligt tidspunkt, havde det vel været muligt, men da forelå der ikke nogen underretning om det store brug, man havde gjort af denne medicin i tilfælde, hvor man havde betegnet den som livsvigtig. Man kan selvfølgelig diskutere, om området burde udvides, men loven er nu engang sådan, at kun de ting kan bruges som livsvigtig medicin, der er opført på en liste, og ingen af lægerne kunne være i tvivl om, at medicinen med hensyn til den pågældende sygdom ikke var anført som livsvigtig medicin. Man kan sige — det er et helt andet spørgsmål — at denne liste burde indeholde andre ting, end den gør; men når den foreligger, mener jeg ikke, man kan diskutere, hvorvidt den må overtrædes eller ikke. Når man på et vist tidspunkt får klager fra sygekasser og apotekerfonden over det store brug, der er blevet gjort af medicinen, kan man jo ikke indkalde nogen og sige: ja, der er ganske vist efter vor mening sket en betydelig overtrædelse af loven, som vi naturligtvis ikke kan overse, men lad det nu være, det vil vi ikke omtale. Klagerne foreligger fra anden side, nemlig fra sygekasserne og fra apotekerfonden, og så kan man ikke slå en streg over lovovertrædelsen. Selvfølgelig kan man indkalde lægerne og tale med dem om forholdene, men hvis man mener, der foreligger direkte lov-

overtrædelse, kan man dog ikke uden videre gøre det på den måde, det ærede medlem har tænkt sig.

Med hensyn til farmakopékommisionen vil jeg sige, at medicinen er et meget omfattende område. Der kommer stadig nyt frem, og man tager det selvfølgelig op så hurtigt, man kan, men at ville mene, at farmakopékommisionen kan være barnepige for en læge, det synes jeg dog er at gå vel vidt. Må jeg sige — jeg er ikke blevet spurgt om det — at jeg ikke har nogen som helst oplysning om, at de to læger skulle have henvendt sig om råd og vejledning hos farmakopékommisionen. Det ville være rimeligt, om de havde gjort det, hvis de mente, der var en mangel i de vejledninger, som var udsendt, eller de ikke indeholdt oplysninger om det nye præparat, som disse to læger var begyndt at anvende i større omfang og over for andre lidelser, end man hidtil havde brugt det til.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Hougaard: Da mit partis ordfører ikke kan være til stede, skal jeg foreslå, at lovforslaget henvises til finansudvalget.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Formanden: Jeg skal lade den sidste sag på dagsordenen udgå. Der er herefter ikke mere at foretage i dette møde.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 10. december, kl. 13 med følgende dagsorden:

1) *Spørgsmål til ministrene.*

2) *Første behandling af:*

Forslag til lov om optagelse af statslån i udlandet.

3) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om indfødsrets meddelelse m. v.